

**KAMMARRÄTTEN
I STOCKHOLM**
Migrationsöverdomstolen
Avdelning 01

DOM

2015-02-04
Meddelad i Stockholm

Mål nr UM 2670-13

KLAGANDE

1. A, sekretessbelagda uppgifter, se bilaga
2. B, sekretessbelagda uppgifter, se bilaga

Ombud och offentligt biträde:

MOTPART

Migrationsverket

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Förvaltningsrätten i Stockholms, migrationsdomstolen, dom
den 2 april 2013 i mål nr UM 2340-13

SAKEN

Prövning enligt 12 kap. 19 § utlänningslagen

MIGRATIONSÖVERDOMSTOLENS AVGÖRANDE

1. Migrationsöverdomstolen avslår överklagandet.
  2. Migrationsöverdomstolen beslutar att ersättning ska betalas ut till
som offentligt biträde med 7 118 kr, varav 4 968 kr avser
arbete, 726 kr avser utlägg och 1 424 kr avser mervärdesskatt.
  3. Migrationsöverdomstolen fastställer migrationsdomstolens sekretess-
förordnande och förordnar att bestämmelsen om sekretess i 21 kap. 5 §
offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) ska vara tillämplig även i
fortsättningen för uppgift i bilagan till denna dom.
-

Postadress
Box 2302
103 17 Stockholm

Besöksadress
Birger Jarls Torg 5

Telefon
08-561 690 00
E-post: kammarrattenistockholm@dom.se

Telefax
08-14 98 89

Expeditionstid
måndag–fredag
08:00-16:00

BAKGRUND

A och B, makar och medborgare i Iran, reste in i Sverige med viseringar i slutet av 2011 för att besöka släktingar. De ansökte om asyl i början av 2012 och anförde bl.a. att A i Iran varit medlem i en hemlig grupp som producerade regimkritiska dokumentärfilmer. En vecka innan de reste till Sverige hade de fått reda på att hans assistent gripits av landets säkerhetstjänst. En vecka efter ankomsten till Sverige fick A veta att de iranska myndigheterna hade gjort en husrannsakan i deras bostad och tagit hans dator i beslag. På datorns hårddisk fanns tre filmer som A producerat. De uppgav vidare att de iranska myndigheterna kände till A:s politiska aktivitet och att de därför riskerade att gripas av säkerhetstjänsten om de återvände till hemlandet. Migrationsverket beslutade i mars 2012 att avslå A:s och B:s ansökningar om bl.a. uppehållstillstånd och att avvisa dem från Sverige. Sedan de överklagat beslutet till migrationsdomstolen och till stöd för sin talan lämnat in en kopia av en av de dittills opublicerade filmerna till domstolen avslogs överklagandet i augusti 2012. A och B överklagade domen till Migrationsöverdomstolen som beslutade att inte meddela prövningstillstånd i september 2012.

En första prövning på verkställighetsstadiet påbörjades när A och B i november 2012 anmälde till Migrationsverket att det kommit upp hinder mot att verkställa besluten att avvisa dem. De uppgav bl.a. att den film som A hade lämnat in till migrationsdomstolen nu hade publicerats i en förkortad version i Iran, att den sedan början av oktober samma år fanns tillgänglig på internet, att tusentals personer hade sett filmen och att den var ett omtalat ämne i iransk nätmedia där den fått stor spridning. Migrationsverket beslutade i december 2012 att inte ta upp frågan om uppehållstillstånd till ny prövning. I sitt överklagande till migrationsdomstolen anförde A och B bl.a. att en sökning på internet på filmens titel nu genererade fler än 40 000 träffar, att flera politiska partier, hemsidor, bloggar, tevekanaler, satellitkanaler utanför Irans gränser och oppositionens politiker

uppmärksammat filmen som en film som klart tog ställning mot den religiösa diktaturen i Iran samt att spridningen av filmen väckt säkerhetsmyndigheternas uppmärksamhet. Under förfarandet i migrationsdomstolen gav de till Migrationsverket in två brev på engelska från en person som uppgav sig vara familjens advokat i Iran och som frågade efter A:s adressuppgifter i Sverige. Överklagandet avslogs av migrationsdomstolen den 23 januari 2013 med hänvisning till att de anförda skyddsskälerna i allt väsentligt hade prövats i asylärendet, att det nu i huvudsak rörde sig om tillägg till omständigheter som åberopats tidigare och att den nya omständigheten att en av de tre filmerna numera publicerats på internet saknade betydelse av det skälet att det var oklart hur filmen kunde kopplas till A och B.

Dagen därpå, den 24 januari 2013, anmälde A och B hos Migrationsverket på nytt hinder mot verkställigheten av avvisningsbesluten och anförde bl.a. att de hade hotats till livet via e-post och telefon som ett resultat av att filmen publicerats. Hoten hade polisanmälts i Sverige och ärendet hade överlämnats till Säkerhetspolisen. Trots att filmen publicerats under pseudonym riktades hotbrevet mot A personligen och med användande av hans riktiga namn. Det var alltså känt i Iran vem som stod bakom filmen. Tre högt uppsatta personer i Iran hade vidare i media riktat kritik mot filmen och den som producerat den. Slutligen hade en person som uppgett sig vara familjens advokat i Iran hos Migrationsverket begärt att få ut deras adressuppgifter, vilket tydde på att någon ville få kännedom om var de befann sig och redan visste vilken stad de bodde i.

Migrationsverket beslutade den 7 mars 2013 att inte ta upp frågan om uppehållstillstånd till ny prövning och angav bl.a. följande som skäl för beslutet. A och B har i allt väsentligt anført omständigheter som redan varit föremål för prövning och modifikationer av sådana. Det har fortfarande inte gjorts sannolikt att A har identifierats eller att han ådragit sig något särskilt intresse på grund av den åberopade filmen. Den omständigheten att A och B

nu uppger att de mottagit hot förändrar inte tidigare bedömningar. Brevet från den iranske advokaten kan inte betraktas som ett hot, eftersom formuleringen i brevet överhuvudtaget inte antyder något sådant.

A och B överklagade Migrationsverkets beslut och anförde i huvudsak att, utöver den reaktion som filmen fått på internet, hade även iransk media rapporterat om den och den var omnämnd i fyra tidningsartiklar. De hot som därefter riktats mot A var inte modifieringar av tidigare återopade omständigheter utan helt nya omständigheter av avgörande betydelse för frågan om uppehållstillstånd. Hoten hade framförts i mitten av januari 2013 och polisanmäls den 17 januari samma år. A hade hotats under sitt riktiga namn. Vem som stod bakom filmen var alltså känt i Iran. Orsaken till att det tidigare överklagandet avseende verkställighetshinder inte kompletterats med dessa omständigheter var att deras ombud trodde att de hade rätt till en tvåinstansprövning av dessa skyddsskäl. En ny ansökan grundad på verkställighetshinder gavs därför in till Migrationsverket i januari 2013. Ombudet fick tillgång till tidningsartiklarna i januari det året och de skickades in tillsammans med den nya ansökan. Vidare fanns brevet från den iranske advokaten med begäran om A:s och B:s adressuppgifter tillgängligt hos migrationsdomstolen vid tidpunkten för den första prövningen på verkställighetsstadiet.

I det nu överklagade avgörandet avslog migrationsdomstolen A:s och B:s överklagande av Migrationsverkets beslut och angav i sina skäl bl.a. följande. Omständigheter som tidigare bedömts i sak – antingen i det lagakraftvunna avlägsnandebeslutet eller i en tidigare prövning på verkställighetsstadiet – är inte att betrakta som nya omständigheter vid en prövning enligt 12 kap. 19 § utlänningslagen (2005:716; jfr MIG 2008:6). Den film som A ”medverkat i” har varit föremål för prövning i avvísningsärendet. Migrationsdomstolen fann i augusti 2012 bl.a. att det inte gjorts sannolikt att filmen var av intresse för de iranska myndigheterna. Vid sin tidigare prövning enligt 12 kap. 19 § utlänningslagen kom

migrationsdomstolen i januari 2013 fram till att vad klagandena anfört i allt väsentligt redan prövats, varför ny prövning inte beviljades. Det stora antalet sökträffar på YouTube som åberopas i det nu aktuella målet var som omständighet föremål för den tidigare prövningen enligt 12 kap. 19 § utlänningslagen. Dessa omständigheter, oavsett om de är att anse som hinder mot verkställighet enligt 12 kap. 1–3 §§ utlänningslagen eller inte, är inte att betrakta som nya eftersom de prövats tidigare. Vidare har klagandena åberopat iranska tidningsartiklar och anfört att de utsatts för hot samt att hoten polisanmälts i Sverige och utreds av Säkerhetspolisen. Av handlingarna i målet framgår att klagandenas ombud åtminstone senast den 21 januari 2013 hade tillgång till tidningsartiklarna som den 24 januari samma år kom in till Migrationsverket tillsammans med en ny begäran om prövning enligt 12 kap. 19 § utlänningslagen. Klagandena har uppgett att polisanmälan gjordes den 17 januari 2013. Dessa omständigheter har tidigare varken varit föremål för prövning hos Migrationsverket eller migrationsdomstolen och det har i målet inte åberopats några omständigheter som ska ha inträffat efter den 23 januari 2013. Klagandenas förklaring till varför de avstod från att åberopa omständigheterna vid migrationsdomstolens tidigare prövning – att de önskade att dessa först skulle prövas hos Migrationsverket för att ge dem rätt till en tvåinstansprövning – kan inte anses utgöra en sådan giltig ursäkt som avses i 12 kap. 19 § första stycket andra punkten utlänningslagen. Klagandena har alltså, oavsett om omständigheterna är att anse som hinder mot verkställighet enligt 12 kap. 1–3 §§ utlänningslagen eller inte, inte visat någon giltig ursäkt för varför dessa omständigheter och handlingar inte åberopades i det tidigare målet hos migrationsdomstolen.

YRKANDEN M.M.

1. A och B

A och B yrkar att Migrationsöverdomstolen ska återförvisa målet till migrationsdomstolen för förnyad prövning alternativt till Migrationsverket för ny prövning enligt 12 kap. 19 § utlänningslagen. De anför bl.a. följande. Filmerna som A producerat i hemlandet har offentliggjorts under den tid han och B vistats i Sverige. Det är en vedertagen princip att flyktingskap kan grundas på händelser som inträffat eller handlingar som utlänningsföretaget har gjort efter det att han eller hon lämnade sitt ursprungsland, s.k. flyktingskap sur place. När det gäller de omständigheter på vilka migrationsdomstolen tillämpat ursäktlighetsrekvisitet har det inte varit fråga om att undanhålla omständigheter från myndigheterna eller att avvakta en dom från högre instans för att på så vis få till stånd en tvåinstansprövning. A hade ännu inte mottagit några hot via e-post eller telefon när den tidigare ansökan om ny prövning gjordes hos Migrationsverket. Ombudet tog del av hotbrevet, tidningsartiklarna och polisanmälan den 21 januari 2013. Den nya begäran skickades samma dag till Migrationsverket, som tog emot handlingarna den 24 januari samma år, en dag efter att migrationsdomstolen meddelat dom i det första målet om verkställighetshinder. Den fråga som då uppkom var endast om den nya skrivelsen var att anse som ett överklagande eller en ny ansökan. Mot denna bakgrund är det uppenbart att omständigheterna inte hade kunnat åberopas i den tidigare processen även om handlingarna hade skickats direkt till domstolen. Den nya omständigheten att en person som falskeligen uppgett sig vara familjens advokat hos Migrationsverket begärt att få ut A:s och B:s adress har inte prövats av migrationsdomstolen, vare sig i den tidigare domen eller i den nu överklagade. Detta trots att omständigheten åberopats i båda målen.

Även i Migrationsöverdomstolen åberopar A och B nya dokument till stöd för sin talan. Det ena dokumentet, daterat den 15 november 2013, är en

skrivelse där Reporters Without Borders uttrycker sitt stöd för A. Det andra dokumentet kommer från ett amerikanskt universitet, City University of New York, och är en skrivelse från den 25 juni 2014 där det också uttrycks stöd för A och hans strävan att få asyl i Sverige.

2. Migrationsverket

Migrationsverket anser att överklagandet ska avslås och anför i huvudsak följande.

Vid tidpunkten för Migrationsverkets beslut den 7 mars 2013 hade A och B bl.a. gett in och åberopat tidningar på persiska i original. Dessa tidningar hade inte tidigare getts in till Migrationsverket som bevisning. Därtill åberopade A och B att de hotats till livet per e-post och telefon. I vart fall ett sådant hotbrev lämnades in som bevisning. Utöver detta åberopades även ett brev från en advokat i Iran. Samtliga dessa omständigheter ska ha varit kända för A och B redan i januari och för deras ombud i vart fall senast den 21 januari 2013. De valde dock att inte åberopa uppgifterna i domstolens pågående mål om verkställighetshinder i januari 2013, utan gav i stället in en ny ansökan om verkställighetshinder som kom in till Migrationsverket den 24 januari samma år. Det är uppenbart att dessa nya omständigheter hade kunnat åberopas tidigare, men att A och B valde att åberopa dem i en ny ansökan till Migrationsverket i stället för i det pågående målet vid migrationsdomstolen. Migrationsverket delar i detta sammanhang migrationsdomstolens bedömning att det inte finns någon giltig ursäkt för att omständigheterna inte åberopades i det tidigare målet hos domstolen.

Dessutom har de visserligen nya omständigheter som åberopats i allt väsentligt varit hänförliga till samma skäl som tidigare varit föremål för prövning. Det har heller inte rört sig om nya asylskäl, utan om ny bevisning som avser att styrka tidigare anförda och prövade asylskäl. Den nya bevisningen har inte ansetts vara av sådan karaktär att den kan föranleda en

ny bedömning. A och B kan alltså inte anses vara identifierade av de iranska myndigheterna.

SKÄLEN FÖR AVGÖRANDET

1. Tillämpliga bestämmelser m.m.

1.1. Möjligheten att få en ny prövning av frågan om uppehållstillstånd

Om Migrationsverket i ett ärende om verkställighet av ett beslut om avvisning eller utvisning inte kan besluta om uppehållstillstånd enligt 12 kap. 18 § utlänningslagen, ska verket med tillämpning av 19 § första stycket samma kapitel ta upp frågan om uppehållstillstånd till ny prövning om vissa angivna förutsättningar är uppfyllda. Dessa förutsättningar är att utlänningen, efter att ha meddelats ett beslut om avvisning eller utvisning som har vunnit laga kraft, åberopar nya omständigheter som kan antas utgöra ett sådant bestående hinder mot verkställigheten som avses i 12 kap. 1, 2 eller 3 § utlänningslagen och dessa omständigheter inte har kunnat åberopas av utlänningen tidigare, eller utlänningen visar giltig ursäkt för att inte ha åberopat omständigheterna tidigare. Är dessa förutsättningar inte uppfyllda ska Migrationsverket besluta att inte bevilja en ny prövning av frågan om uppehållstillstånd (12 kap. 19 § andra stycket samma lag).

Möjligheten för Migrationsverket att ta upp frågan om uppehållstillstånd på nytt infördes i samband med 2005 års utlänningslag. I 1989 års utlänningslag fanns en ordning där utlänningen kunde ansöka om uppehållstillstånd på nytt trots att det redan fanns ett lagakraftvunnet beslut om avvisning eller utvisning. I förarbetena till den nu gällande utlänningslagen anges att denna ordning hade medfört stora problem (prop. 2004/05:170 s. 223 f.). Antalet nya ansökningar hade nämligen kommit att vida överstiga vad lagstiftaren hade förutsett och i många fall hade flera nya ansökningar getts in rörande samma avlägsnandebeslut. Hanteringen av de nya ansökningarna hade tagit stora resurser i anspråk. Möjligheten att få en ny ansökan prövad efter ett

lagakraftvunnet beslut om avvísning eller utvisning var tänkt som ett extraordinärt prövningsförfarande som var avsett att komplettera den möjlighet att ansöka om resning som finns i förvaltningsärenden i allmänhet. I stället hade möjligheten kommit att uppfattas som ett mer eller mindre ordinärt inslag i processen.

Förslaget att införa den nuvarande möjligheten att få till stånd en ny prövning av frågan om uppehållstillstånd med åberopande av nya omständigheter motiverades i förarbetena särskilt av följande skäl (a. prop. s. 225). Det var ytterst angeläget att så snart som möjligt försöka kraftigt minska antalet fall som prövades på nytt efter lagakraftvunna beslut. Det var framförallt nödvändigt att komma ifrån de mycket långa vistelsetider som kunde bli följden av den dittillsvarande ordningen och som för den enskilde kunde leda till psykiskt och fysiskt lidande. Det var vidare angeläget att möjligheten att få ett lagakraftvunnet avlägsnandebeslut prövat på nytt framstod som det extraordinära prövningsförfarande det alltid hade avsetts att vara. Med den nya ordningen skulle det finnas ett starkare incitament till att alla relevanta skäl fördes fram och prövades hos Migrationsverket redan när ansökan prövades första gången.

1.2. "Nya omständigheter" och "kan antas"

Den första förutsättningen för att en åberopad omständighet ska kunna föranleda en ny prövning av frågan om uppehållstillstånd enligt 12 kap. 19 § utlänningslagen är att omständigheten i fråga är ny. I förarbetena till utlänningslagen anges när det gäller detta bl.a. följande (prop. 2004/05:170 s. 227 f.). Det är inte tillräckligt att de nya omständigheterna har karaktären endast av modifikationer eller tillägg till de ursprungligen åberopade omständigheterna för att en ny prövning ska bli aktuell. Det finns normalt inte heller skäl att pröva hela ärendet på nytt om de nya omständigheter eller bevis som åberopas endast avser att styrka redan tidigare åberopade omständigheter som hänför sig till utlänningens skyddsbehov. Här kan det

handla om en ny handling, exempelvis en domstolshandling eller ett brev hemifrån, som ges in för att styrka tidigare gjorda påståenden.

Migrationsöverdomstolen har vid några tillfällen haft anledning att uttala sig i frågor som rör begreppet ”nya omständigheter” i 12 kap. 19 § första stycket utlänningslagen. Exempelvis innebär Migrationsöverdomstolens eget beslut att inte meddela prövningstillstånd i en asylsökandes s.k. grundärende inte att omständigheter, som åberopats först i överklagandet till Migrationsöverdomstolen, ska anses ha prövats i sak (MIG 2013:1). I en sådan situation har Migrationsöverdomstolen endast gjort en formell prövning av om det funnits förutsättningar för att meddela prövningstillstånd. Det finns då följaktligen inte något som hindrar att samma omständigheter åberopas på nytt och blir föremål för prövning med stöd av 12 kap. 19 § första stycket utlänningslagen inom ramen för ett verkställighetsärende.

I ett annat fall hade det förekommit både ett avslutat grundärende och en prövning på verkställighetsstadiet i enlighet med 1989 års lag (2 kap. 5 b §) innan det också gjordes en ansökan på verkställighetsstadiet med stöd av 12 kap. 19 § utlänningslagen. Migrationsöverdomstolen konstaterade i det fallet att bedömningen av om en omständighet som åberopas i ett verkställighetsärende är att anse som ny ska ske, inte bara i förhållande till det lagakraftvunna avlägsnandebeslutet, utan även i förhållande till det som prövats utan någon begränsning i sak genom andra beslut som fattats under verkställighetsstadiet (MIG 2008:6).

I det här sammanhanget kan det också nämnas att Migrationsöverdomstolen i MIG 2010:11 drog slutsatsen att prövningen enligt 12 kap. 19 § utlänningslagen ska göras i den ordning som anges i den bestämmelsen. Det innebär att man först ska pröva om de nya omständigheterna kan antas utgöra bestående verkställighetshinder enligt 12 kap. 1, 2 eller 3 § nämnda lag. Därefter ska det prövas om omständigheterna inte kunnat åberopas av utlännen tidigare eller om han eller hon visar giltig ursäkt för att inte ha

åberopat dem tidigare. Före prövningen av frågan om ”bestående verkställighetshinder” måste man emellertid ta ställning till om en åberopad omständighet överhuvudtaget är att betrakta som ny. Det är ju inte förrän samtliga förutsättningar i 12 kap. 19 § första stycket utlänningslagen är uppfyllda som Migrationsverket ska ta upp frågan om uppehållstillstånd till ny prövning.

För att en ny prövning av frågan om uppehållstillstånd ska bli aktuell krävs dessutom att sökanden når upp till beviskravet ”kan antas utgöra ett bestående sådant hinder mot verkställigheten” (MIG 2010:11). Om de nya omständigheterna som åberopas inte är av sådan karaktär och tyngd att sökanden når upp till detta beviskrav ska inte någon ny prövning beviljas. I förarbetena till 12 kap. 19 § utlänningslagen (prop. 2004/05:170 s. 300) betonas att innebörden av rekvisitet ”kan antas” är att det inte får vara fråga om någon mer eller mindre avlägsen möjlighet att de åberopade omständigheterna utgör ett bestående hinder mot att verkställa utvisningsbeslutet. Det som avses är att verkställighetshindret ska kunna bedömas föreligga i det enskilda fallet. Beviskravet ”kan antas” eller att något ”är antagligt”, som förekommer också i andra delar av utlänningslagstiftningen (se MIG 2011:25) och även i annan lagstiftning, innebär att det ska finnas objektiva grunder som ger stöd för antagandet.

Inget av de nu redovisade avgörandena från Migrationsöverdomstolen tar emellertid sikte på situationen när ett grundärende följs av flera prövningar på verkställighetsstadiet i enlighet med 12 kap. 19 § första stycket utlänningslagen. Den fråga som i första hand ska besvaras i det följande är därför om en omständighet som redan varit föremål för bedömning enligt den bestämmelsen fortfarande kan betraktas som ny i ett senare verkställighetsärende, av den anledningen att den första bedömningen inte resulterade i en ny prövning av frågan om uppehållstillstånd.

2. Migrationsöverdomstolens bedömning

Migrationsöverdomstolen konstaterar inledningsvis att den omständigheten att A i Iran har producerat en film med regimkritiskt innehåll prövades redan i grundärendena avseende A och B. Omständigheten är därför inte att betrakta som ny i den mening som avses i 12 kap. 19 § utlänningslagen (se MIG 2008:6). Att det förhåller sig på det sättet tycks parterna dessutom vara överens om.

Det förhållandet att en förkortad version av den ovan nämnda filmen så småningom publicerades på internet samt att publiceringen ledde till kommentarer i olika nätmedia m.m., i och utanför Iran, utgjorde däremot nya omständigheter som kom fram under verkställighetsstadiet. De blev föremål för Migrationsverkets och migrationsdomstolens prövning inom ramen för A:s och B:s första ansökan om verkställighetshinder. Migrationsdomstolen hänvisade då i sina domskäl bl.a. till att det var oklart hur filmen alls kunde kopplas till A och B. Resultatet av den prövningen enligt 12 kap. 19 § utlänningslagen blev att de åberopade omständigheterna inte ansågs utgöra något bestående verkställighetshinder. Inom ramen för den nu aktuella prövningen enligt samma bestämmelse har A och B bl.a. åberopat att filmen fått stor spridning på internet med ett stort antal sökträffar och att den även kommenterats där och i olika tevekanaler. Frågan blir då om en prövning enligt 12 kap. 19 § utlänningslagen kan anses vara så begränsad att en omständighet som redan åberopats i ett sådant verkställighetsärende är att betrakta som ny om den återigen åberopas vid en senare prövning enligt samma bestämmelse inom ramen för ett nytt verkställighetsärende.

Migrationsöverdomstolen konstaterar att prövningen av om en utlänning ska beviljas en ny prövning av frågan om uppehållstillstånd med stöd av 12 kap. 19 § utlänningslagen inbegriper en bedömning av om de omständigheter som han eller hon åberopar är sådana att de kan antas utgöra ett bestående hinder mot verkställigheten. Även om beviskravet vid denna prövning är lägre än i såväl den ordinarie asylprocessen som i den efterföljande processen när en

ny prövning av uppehållstillståndsfrågan väl beviljats, ska det på motsvarande sätt göras en materiell prövning av de nya åberopade omständigheterna och dessas betydelse för bedömningen av utlänningens skyddsbehov. Mot den bakgrunden anser Migrationsöverdomstolen att en omständighet som har åberopats vid en prövning enligt 12 kap. 19 § utlänningslagen redan har varit föremål för en sådan materiell prövning att den inte längre kan anses vara ny vid en senare sådan prövning. Detta synsätt stämmer också väl överens med lagstiftarens strävan att inta en mer restriktiv hållning till möjligheten att på grund av nya omständigheter få till stånd en ny prövning av uppehållstillståndsfrågan och därmed av lagakraftvunna avlägsnandebeslut. Följaktligen kan de av A och B åberopade omständigheter som har att göra med publiceringen av den regimkritiska filmen inte anses vara nya, eftersom de redan varit föremål för en tidigare prövning enligt 12 kap. 19 § utlänningslagen. Omständigheterna att filmen publicerats på internet och att den kommenterats där och i olika tevekanaler kan alltså inte medföra att frågan om uppehållstillstånd nu tas upp till en ny prövning i sak.

A och B har vidare åberopat att en person, som uppgett sig vara familjens advokat i Iran, hos Migrationsverket begärt att få ut uppgifter om A:s adress. Denna omständighet åberopades av dem redan vid den tidigare prövningen enligt 12 kap. 19 § utlänningslagen och har alltså ingått i det processmaterial migrationsdomstolen haft som underlag för sin bedömning i det tidigare verkställighetsärendet. Att det är på det sättet har A och B själva vidgått i sitt överklagande till migrationsdomstolen i det nu aktuella verkställighetsärendet. Inte heller denna omständighet är därför en sådan ny omständighet som – om övriga förutsättningar är uppfyllda – kan leda till att frågan om uppehållstillstånd tas upp till ny sakprövning. Att breven från den uppgivne iranske advokaten inte uttryckligen nämnts i migrationsdomstolens avgörande förändrar inte den bedömningen.

De av A och B åberopade omständigheterna att den av A producerade filmen kommenterats i Iran i ett antal tidningsartiklar samt att de hotats till livet via

e-post och telefon har varken varit föremål för prövning i grundärendena eller i den tidigare prövningen på verkställighetsstadiet med stöd av 12 kap. 19 § utlänningslagen. Dessa omständigheter är därför att betrakta som nya i den mening som avses i den bestämmelsen. Nästa fråga att besvara blir då om de nya omständigheterna kan antas utgöra ett sådant hinder mot verkställigheten som avses i 12 kap. 1, 2 eller 3 § utlänningslagen. Det noteras att Migrationsverket ansett att så inte är fallet medan migrationsdomstolen, i strid mot den prövningsordning som anges i MIG 2010:11, inte prövat om de nya omständigheterna kan utgöra ett verkställighetshinder utan till grund för sitt avgörande i stället lagt det förhållandet att A och B inte visat någon giltig ursäkt för att omständigheterna inte åberopats tidigare.

När det gäller omständigheten att A:s film kommenterats i ett antal tidningsartiklar i Iran har det inte gjorts gällande att A i dessa på något sätt identifierats som upphovsman till eller medverkande i filmen. Det hotbrev som har lämnats in till stöd för uppgiften om att A och B hotats till livet har ett mycket begränsat bevisvärde. Ingen av dessa handlingar ger, enligt Migrationsöverdomstolens uppfattning, stöd åt påståendet att iranska myndigheter har kopplat A eller B till den regimkritiska filmen som i förkortad version publicerats på internet. De skrivelser från Reporters Without Borders och City University of New York, som getts in först till Migrationsöverdomstolen för att styrka A:s och B:s behov av skydd, grundar sig i huvudsak på A:s egna uppgifter och den allmänna situationen för regimkritiker i Iran. Enligt Migrationsöverdomstolens mening finns det alltså inte några objektiva grunder som ger stöd för ett antagande att de nya omständigheter som åberopas i det nu aktuella verkställighetsmålet utgör ett bestående sådant hinder mot verkställigheten av de lagakraftvunna avlägsnandebesluten rörande A och B som avses i 12 kap. 1, 2 eller 3 § utlänningslagen. Det saknas följaktligen anledning att gå vidare och pröva frågan om A och B varit förhindrade att åberopa de nya omständigheterna tidigare eller om de haft en giltig ursäkt för att inte göra det.

Sammanfattningsvis saknas det alltså skäl att bevilja A och B en ny prövning av frågan om uppehållstillstånd i enlighet med 12 kap. 19 § utlänningslagen. Överklagandet ska därför avslås. Slutligen erinrar Migrationsöverdomstolen om att beslutet den 28 maj 2013 att inhibera verkställigheten av besluten att avvisa A och B inte längre gäller.

Domen får inte överklagas (16 kap. 9 § tredje stycket utlänningslagen).

kammarrättsråd
ordförande

kammarrättsråd

kammarrättsråd
referent